

Domn sfânt, mesageri păcătoși, popor confuz

16 septembrie 2004

Gili Cârstea

Poporul nostru are impresia că ezitățile și îndoielile cu privire la solia 1888 sunt datorate problemelor ulterioare ale solilor, care s-au dovedit a nu fi desăvârșiți, așa cum ar fi de așteptat de la un profet al Domnului. Ori de câte ori solia este adusă în discuție, imediat apare cineva cu întrebarea fatală: „Dar ce s-a întâmplat cu Jones și Waggoner după faimoasa sesiune din 1888?” Insinuarea este că solia lor nu putea fi de la Dumnezeu, care nu putea greși atât de grosolan în alegerea oamenilor, El, care cunoaște inima.

Noi susținem că opoziția față de solie nu se datorează problemelor ulterioare ale solilor. La Minneapolis nimeni nu putea cunoaște viitorul solilor, dar opoziția a fost atât de crâncenă încât delegații au dorit ca solia despre neprihănirea lui Hristos să fie interzisă prin vot la acea sesiune. De dragul păcii. La câțiva ani, sora White era confruntată cu același gen de probleme pe care le avem noi astăzi. Peste tot pe unde mergea, întrebarea era aceeași, dacă solia celor doi a fost de la Dumnezeu. În timp ce Duhul Sfânt confirma că solia lor a fost chiar de la Dumnezeu, iar solii erau mai activi în slujba bisericii ca niciodată, necredința și îndoiala dospeau tabăra lui Israel. Iată cuvântul ei:

„Întrebarea dumneavoastră este: „A trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe acești bărbați să proclame adevărul?” Eu răspund: Da! Dumnezeu a trimis pe acești bărbați să ne aducă adevărul, pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el... Eu îl primesc, și nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane, ca și împotriva lui Hristos, care trebuie recunoscut în mesagerii Săi. Noi am fost în încurcătură, și am nutrit îndoieli, iar comunitățile noastre sunt gata să piară” (Ms. 2, 1890).

Zdrobitor. Solia lor nu era, deci, o „nouă subliniere” a neprihănirii prin credință. Nu era „solia îndreptăririi prin credință” a reformatorilor. Nu era o „chemare înapoi la creștinismul de bază,” așa cum susțin cărturarii noștri luminați. Solia era un adevăr „pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el.” Curajoasa doamnă confrunta elita teologiei adventiste cu propunerea șocantă că Hristos trebuie recunoscut în mesagerii Săi, Jones și Waggoner. Ea se identifica, fără falsă modestie, cu cei ce s-au opus luminii, spunând că „noi am fost în încurcătură” și „am nutrit îndoieli,” făcându-se parte a păcatului colectiv care a lovit biserica prin atitudinea nechibzuită de la Minneapolis. Ea se considera parte a poporului care era "gata să piară."

Solia atât de contestată și astăzi era o așezare a neprihănirii lui Hristos în cadrul vast și luminos al adevărului despre sanctuar, geniul mișcării advente și cheia pentru încheierea marii controversă.

Vom fi cu adevărat ultimii oameni din lume dacă vom arunca la gunoi solia care a făcut din noi un popor al vremii sfârșitului, ne-a propulsat pe scena internațională și ne-a adus într-un moment de mare oportunitate cu soluția salvatoare pentru impasul în care se află acum familia omenească.

***